

УДК 378.148

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-6\(14\)-358-370](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-6(14)-358-370)

Куявець Дмитро Миколайович аспірант, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, м. Київ, <https://orcid.org/0009-0006-0986-3648>

Карлінська Яніна Валеріївна кандидат педагогічних наук, Київська муніципальна академія естрадного та циркового мистецтв, декан факультету сценічного мистецтва, доцент кафедри гуманітарних дисциплін, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0001-9624-9596>

Литвиненко Сергій Павлович 8576 ДЗ "Луганський національний університет імені Тараса Шевченка", асистент кафедри біології та агрономії, м. Полтава, <https://orcid.org/0009-0005-7034-8576>

Пшенична Наталя Сергіївна кандидат педагогічних наук, доцент, Бердянський державний педагогічний університет, доцент кафедри біології, здоров'я людини та фізичної реабілітації, м. Запоріжжя, <https://orcid.org/0000-0002-0351-4950>

Чернякова Жанна Юріївна кандидат педагогічних наук, доцент, Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка, доцент кафедри педагогіки, м. Суми, <https://orcid.org/0000-0003-4547-9388>

ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Анотація. У статті було здійснено аналіз процесу цифрової трансформації вищої освіти як багатомірного явища, що супроводжувалося як численними перевагами, так і низкою системних викликів. Було окреслено, що цифровізація відкрила нові можливості для модернізації освітнього середовища, сприяла впровадженню інноваційних форм навчання, підвищенню індивідуалізації освітніх траєкторій, а також дала змогу розширити доступ до якісної освіти для широких верств населення, зокрема осіб, які проживають у віддалених регіонах. Таким чином, цифрові технології створили потенціал для підвищення якості вищої освіти шляхом оновлення методик викладання, посилення практичної спрямованості освітнього процесу, забезпечення оперативного зворотного зв'язку та впровадження більш гнучких моделей управління освітнім середовищем.

Також виявлено низку обмежень і загроз, що ускладнили повноцінне використання потенціалу цифрових інструментів. Зокрема, було проаналізовано такі ключові проблеми, як технічна нерівність між освітніми закладами, нерівний доступ до цифрової інфраструктури, недостатній рівень цифрової грамотності викладачів і студентів, опір інституційним змінам із боку традиційних структур, етичні та правові ризики у сфері захисту персональних даних, а також труднощі у забезпеченні академічної доброчесності в онлайн-форматах. Висвітлено проблему поверхневої інтеграції цифрових рішень у педагогічні практики, що унеможливило досягнення очікуваного якісного зрушення в змісті та методах навчання.

Констатовано, що для досягнення сталого підвищення якості вищої освіти за умов цифрової трансформації необхідно поєднати технологічні інновації з педагогічною доцільністю, розвинути цифрову компетентність усіх учасників освітнього процесу, забезпечити рівний доступ до ресурсів і створити інституційні механізми підтримки змін. Запропоновано трактувати цифровізацію не лише як технічну модернізацію, а як комплексну стратегію розвитку вищої освіти, що має бути спрямованою на її системне вдосконалення, з урахуванням соціального, етичного та правового контекстів.

Ключові слова: вища освіта, якість освіти, якість вищої освіти, підвищення якості освіти, цифрова трансформація, цифрові технології.

Kuiavets Dmytro PhD Candidate at Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, Kyiv, <https://orcid.org/0009-0006-0986-3648>

Karlinska Yanina PhD in Pedagogy, Kyiv Municipal Academy of Circus and Performing Arts, Dean of the performing arts faculty, Associate Professor of the Department of Humanities, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-9624-9596>

Lytvynenko Serhiy Luhansk Taras Shevchenko National University, Assistant Professor, Department of Biology and Agronomy, 3 Ivan Bank St., the City of Poltava, Ukraine, 36000, Litvinenko.fpn@gmail.com, ORCID <https://orcid.org/0009-0005-7034-8576>

Pshenychna Natalya Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Berdyansk State Pedagogical University, Associate Professor, Department of Biology, Human Health and Physical Rehabilitation, Zaporizhzhia, <https://orcid.org/0000-0002-0351-4950>

Cherniakova Zhanna Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Sumy State Pedagogical University named after A.S. Makarenko, Associate Professor of the Chair of Pedagogy, Sumy, <https://orcid.org/0000-0003-4547-9388>

DIGITAL TECHNOLOGIES AS A TOOL FOR IMPROVING THE QUALITY OF HIGHER EDUCATION

Abstract. The purpose of this article is to the analysis of the digital transformation of higher education as a multidimensional phenomenon, marked by both significant advantages and a range of systemic challenges. It highlights that digitalization has opened new opportunities for modernizing the educational environment, facilitated the implementation of innovative teaching formats, increased the individualization of learning trajectories, and broadened access to quality education for the general population, including those residing in remote areas. In this context, digital technologies have demonstrated strong potential to enhance the quality of higher education by modernizing instructional methods, strengthening the practical orientation of the learning process, enabling timely feedback, and introducing more flexible models of educational management.

At the same time, the article identifies several limitations and risks that have hindered the full realization of the potential of digital tools. Among the key issues examined are the technological disparity between educational institutions, unequal access to digital infrastructure, insufficient digital literacy among educators and students, resistance to institutional change by traditional structures, ethical and legal risks related to personal data protection, and challenges in maintaining academic integrity in online formats. Particular attention is paid to the problem of the superficial integration of digital solutions into pedagogical practices, which has prevented the anticipated qualitative shift in teaching content and methodology.

The article argues that achieving sustainable improvements in the quality of higher education in the context of digital transformation requires the alignment of technological innovation with pedagogical appropriateness, the development of digital competence among all participants in the educational process, the provision of equitable access to resources, and the creation of institutional mechanisms to support change. It is proposed that digitalization be viewed not merely as technical modernization, but as a comprehensive strategy for the development of higher education—one that aims for systemic improvement while taking into account social, ethical, and legal considerations.

Keywords: higher education, quality of education, quality of higher education, improving the quality of education, digital transformation, digital technologies.

Постановка проблеми. Умови стрімкого розвитку інформаційного суспільства та глобальні трансформації в освітній сфері зумовлюють необхідність переосмислення традиційних підходів до організації навчального процесу у закладах вищої освіти. Цифрові технології стали не лише технічним

інструментом, а й стратегічним ресурсом, що здатен забезпечити якісні зміни в освіті: підвищення ефективності викладання, розширення доступу до навчальних матеріалів, впровадження адаптивних форм навчання, розвиток самостійної та дослідницької діяльності студентів. У контексті переходу до змішаних та дистанційних форм навчання, особливо після пандемії COVID-19, цифрові рішення довели свою функціональність і стали обов'язковою умовою для підтримання безперервності освітнього процесу. Водночас інтеграція цифрових технологій у вищу освіту потребує системного наукового аналізу їхнього впливу на якість освіти, рівень засвоєння знань, взаємодію між викладачем і здобувачем, а також організацію навчального середовища загалом. У зв'язку з цим дослідження цифрових технологій як інструменту підвищення якості вищої освіти набуває особливої актуальності, оскільки відповідає сучасним викликам та пріоритетам розвитку освітньої політики як в Україні, так і в міжнародному контексті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій практиці важливого значення набуває дослідження механізмів упровадження цифрових технологій як інструменту підвищення якості вищої освіти, а саме: питання інтеграції і диференціація лідерської вищої освіти вивчає група вчених В.Луговий, О. Слюсаренко, Ж. Таланова [1]; забезпечення якості вищої освіти у галузі цифровізації досліджує О. Воробйова [2, 3, 4]; питання трансформації освіти якості у своєму дослідженні розглядають експерти Vinau Kandpal та Arurva Trivedi [5]; проблематику управління технологіями у вищій освіті розглядають у своїх наукових доробках Albert Sangrà та Tony Bates [6] та інші [7, 8, 9].

Мета статті полягає у аналізі можливостей застосування цифрових технологій у системі вищої освіти як чинника підвищення її якості.

Виклад основного матеріалу. Цифрова трансформація вищої освіти сьогодні постає як один із ключових векторів розвитку глобальної освітньої системи. У сучасному науковому дискурсі цифровізація трактується не лише як інструмент технічного оновлення, а й як фундаментальний чинник переосмислення освітньої парадигми, що спрямована на формування адаптивного, інклюзивного та інноваційного навчального середовища [10]. Так, згідно звіту Організації економічного співробітництва та розвитку [11] цифрові технології мають потенціал трансформувати не лише методи викладання й навчання, але й системи управління закладами вищої освіти. Їх впровадження сприяє підвищенню гнучкості, ефективності та академічної прозорості освітнього процесу. Особливе значення набувають інструменти аналітики навчання (learning analytics), адаптивні навчальні платформи та елементи штучного інтелекту, які уможливають створення персоналізованих освітніх траєкторій. У відповідь на сучасні глобальні виклики ЮНЕСКО [12] акцентує

увагу на необхідності впровадження цифрових рішень для забезпечення безперервності освіти, підвищення її якості та подолання цифрової нерівності. Особливу увагу приділено розвитку цифрової компетентності як ключового компонента професійної підготовки фахівців у всіх сферах.

Наукові дослідження останнього десятиліття підтверджують, що цифрова трансформація вищої освіти є складним, багатовимірним процесом. Вона охоплює не лише запровадження новітніх технологій, а й глибокі зміни в педагогічних підходах, організаційній структурі та культурі академічного середовища. Як зазначають Корр, Gröbinger та Adams [13], цифровізація часто наштовхується на бар'єри у вигляді поширених припущень, зокрема уявлення про те, що сама лише наявність технічної інфраструктури автоматично забезпечує підвищення якості освіти. Автори підкреслюють, що ефективна цифрова трансформація потребує системного підходу, який включає стратегічне планування, розвиток цифрових компетентностей у всіх учасників освітнього процесу та формування культури цифрової інноваційності.

Таким чином, сучасні глобальні тенденції актуалізують потребу в комплексному переосмисленні цифрової політики вищої освіти, що має на меті забезпечення доступності, якості та стійкості освітніх процесів у контексті нової цифрової реальності.

Запровадження цифрових інструментів дозволяє переосмислити структуру та логіку освітнього процесу в бік більшої гнучкості, персоналізації та інтерактивності. Зокрема, сучасні платформи дистанційного та змішаного навчання (Moodle, Canvas, Google Classroom та ін.) забезпечують не лише безперервність доступу до навчального контенту, а й інтеграцію з різними сервісами візуалізації, оцінювання та зворотного зв'язку. Освітній процес перестає бути обмеженим рамками аудиторного простору і дедалі частіше набуває ознак гнучкої мережевої взаємодії між усіма учасниками. У свою чергу інтерактивні вебінари, цифрові симуляції, віртуальні лабораторії та інструменти колективної роботи (наприклад, Miro, Padlet, Microsoft Teams) сприяють залученню студентів до активної діяльності, розвитку критичного мислення, комунікативних і цифрових навичок. Крім того, цифрові платформи дозволяють оперативно оновлювати навчальні матеріали, впроваджувати нові курси, адаптовані до викликів сучасності, включаючи міждисциплінарні й інноваційні напрями підготовки.

Одним із ключових аспектів підвищення якості освіти є забезпечення академічної доброчесності. У цьому контексті цифрові технології відіграють особливо важливу роль. Використання спеціалізованих сервісів перевірки текстів на академічну доброчесність (Turnitin, Unicheck тощо), програмного забезпечення для моніторингу під час онлайн-іспитів, систем ідентифікації особистості забезпечує прозорість та об'єктивність результатів навчальної

діяльності. Водночас цифрові платформи відкривають нові можливості для індивідуалізації освітнього процесу. Адаптивні системи навчання, які використовують елементи штучного інтелекту, дозволяють створювати персоналізовані освітні траєкторії, що враховують не лише рівень підготовки студента, а й його навчальний темп, стиль засвоєння знань, а також інтереси та професійні цілі. Це сприяє більш глибокому залученню студентів до навчального процесу, зниженню рівня відчуження та підвищенню мотивації до самостійного навчання.

Формування цифрової компетентності є одним із ключових чинників, що визначають якість підготовки сучасного фахівця. У XXI столітті цифрова грамотність вже не обмежується лише технічними навичками, а постає як комплексна характеристика професійної культури. Вона охоплює критичне мислення, етичне використання інформації, базові знання з кібербезпеки, а також здатність працювати з великими обсягами цифрових даних. Інтеграція цифрових компетентностей в освітній процес здійснюється як через вивчення профільних дисциплін, так і шляхом залучення студентів до проектної діяльності, роботи у цифровому середовищі та міждисциплінарної взаємодії. Заклади освіти, що системно впроваджують цифрові практики, демонструють вищий рівень готовності випускників до професійної діяльності в умовах цифрової економіки, а також здатність до безперервного професійного розвитку.

Водночас цифровізація вищої освіти розглядається не лише як технологічна модернізація освітнього процесу, а як багаторівневий трансформаційний процес, що охоплює педагогічні, управлінські, соціальні та етичні аспекти функціонування закладів вищої освіти. Її впровадження має значний потенціал для підвищення якості навчання, проте супроводжується низкою викликів, які потребують ґрунтовного осмислення та стратегічного реагування.

Цифровізація вищої освіти відкриває широкі можливості для підвищення її якості, надаючи низку суттєвих переваг (Рис.1), що охоплюють як організаційні, так і педагогічні аспекти освітнього процесу.

Рис. 1. Переваги цифрових технологій у вищій освіті.

Цифрові технології сприяють розширенню доступу до освіти, забезпечуючи навчання незалежно від місця проживання, фізичних можливостей чи соціального статусу здобувачів освіти, тим самим реалізуючи принципи інклюзивності та освітньої рівності. Однією з ключових переваг є гнучкість і персоналізація освітніх маршрутів, що дає змогу адаптувати форми, зміст і темпи навчання до індивідуальних потреб студентів. Цифрові інструменти також істотно оптимізують управління освітнім середовищем: електронні платформи, аналітичні системи та автоматизовані сервіси підвищують прозорість, оперативність і результативність управлінських рішень.

Крім того, цифрове середовище формує важливі компетентності XXI століття, зокрема, критичне мислення, самостійну пізнавальну діяльність, цифрову грамотність та ефективну комунікацію. Інтеграція цифрових технологій у освітній процес сприяє підвищенню його ефективності завдяки швидкому доступу до інформації, інтерактивним формам контролю знань, зручному зворотному зв'язку та можливостям самостійного навчання. Цифровізація також сприяє інтернаціоналізації освіти, дозволяючи студентам долучатися до глобальних освітніх ініціатив, співпрацювати з міжнародними партнерами та розширювати міжкультурні горизонти. З економічного аспекту, використання цифрових рішень дозволяє суттєво знизити витрати на освітні процеси, адже велика частина навчального контенту може бути реалізована в

онлайн-форматі. Нарешті, цифрові технології створюють підґрунтя для безперервного навчання, забезпечуючи постійний доступ до освітніх ресурсів і сприяючи формуванню навичок самоосвіти та професійного розвитку упродовж життя.

Цифрова трансформація вищої освіти є складним і багатограним процесом, що спричиняє як значні переваги, так і певні труднощі (Рис.2).

Рис. 2. Перешкоди на шляху цифровізації у вищій освіті.

Цифрова трансформація вищої освіти постає як складний, багатограний і динамічний процес, що супроводжується не лише численними перевагами, а й значними викликами, які потребують ретельного аналізу й системного реагування з боку закладів вищої освіти. Однією з найбільш гострих проблем є технічна нерівність, що виявляється у різному рівні доступу до сучасної технологічної інфраструктури, включаючи необхідне обладнання та стабільний високошвидкісний Інтернет. Така нерівність, особливо помітна в регіональних чи недостатньо забезпечених освітніх установах, не лише знижує ефективність впроваджуваних цифрових рішень, а й може поглибити соціальну нерівність серед здобувачів освіти. Ще однією суттєвою перепорою є недостатній рівень цифрової грамотності серед учасників освітнього процесу. Брак компетентностей у користуванні цифровими інструментами

обмежує потенціал цифровізації і потребує впровадження широкомасштабних програм підвищення кваліфікації для викладачів і студентів. У цьому контексті важливою залишається і проблема опору змінам з боку традиційних освітніх структур. Багато учасників освітнього середовища схильні з недовірою сприймати цифрові нововведення, надаючи перевагу усталеним педагогічним підходам. Такий психологічний спротив суттєво ускладнює процес впровадження інновацій і уповільнює інституційні зміни. Цифрова трансформація також загострює питання академічної доброчесності, адже нові формати дистанційного навчання та онлайн-оцінювання створюють ризики недоброчесної поведінки з боку студентів. Це зумовлює необхідність пошуку нових ефективних механізмів контролю знань та оцінювання навчальних досягнень.

Окремої уваги заслуговує проблема поверхневого використання цифрових технологій, коли інструменти впроваджуються формально, без глибокої інтеграції в педагогічні практики. Для досягнення реального освітнього ефекту необхідно адаптувати цифрові рішення до специфіки навчальних дисциплін і забезпечити методологічну підтримку їх впровадження. Також актуальними залишаються етичні й правові питання, пов'язані з обробкою персональних даних, захистом приватності й дотриманням авторських прав у цифровому середовищі. Розвиток цифрових платформ вимагає створення відповідної нормативно-правової бази, здатної забезпечити баланс між інноваційністю та етичною відповідальністю. Нарешті, важливим викликом є складність у вимірюванні ефективності цифрових змін. Незважаючи на наявність численних інструментів аналітики, оцінка впливу цифровізації на якість навчання та управлінські процеси потребує комплексного, доказового підходу, що враховуватиме як кількісні, так і якісні показники результативності.

Ефективне використання цифрових рішень у вищій освіті передбачає виконання низки умов, які є необхідними для максимальної реалізації потенціалу цифрових технологій і забезпечення їхнього позитивного впливу на освітній процес. Важливим є створення належної інфраструктури, що включає сучасні технології та надійне інтернет-з'єднання. Ці умови повинні бути забезпечені на рівні освітніх установ для того, щоб цифрові платформи та інструменти могли функціонувати безперебійно. Крім того, критичним аспектом є підготовка викладачів, оскільки саме від їхньої готовності і здатності інтегрувати цифрові інструменти у навчальний процес залежить ефективність їхнього використання. Це вимагає не лише технічних знань, а й здатності розробляти і застосовувати нові педагогічні моделі з урахуванням цифрових можливостей. У цьому контексті також важливо забезпечити розвиток цифрової грамотності серед студентів, оскільки їхня здатність

ефективно користуватися сучасними технологіями є запорукою успішного освоєння навчального матеріалу.

Крім того, необхідно впроваджувати системи моніторингу та оцінки результатів, що дозволяє регулярно аналізувати вплив цифрових рішень на навчальний процес та коригувати стратегії впровадження з урахуванням виявлених проблем чи досягнень. Одним із ключових аспектів є також інтеграція цифрових технологій у навчальний процес таким чином, щоб вони стали органічною частиною освітньої стратегії, підтримуючи основні навчальні цілі університету та відповідні педагогічні підходи.

Забезпечення академічної доброчесності є ще однією важливою умовою ефективного використання цифрових рішень. Це вимагає впровадження інструментів для запобігання плагіату та дотримання міжнародних стандартів оцінювання в електронному середовищі. Крім того, важливою є доступність і інклюзивність цифрових технологій, що передбачає можливість їх використання всіма категоріями студентів, включаючи осіб з обмеженими можливостями, що потребують адаптованих платформ і ресурсів.

Успіх цифрової трансформації вищої освіти також залежить від наявності чітко сформульованої стратегії впровадження цифрових технологій, яка має ґрунтуватися на довгостроковому баченні та системному підході. Така стратегія повинна передбачати поетапне планування з урахуванням реальних ресурсів закладу, а також визначення чітких пріоритетів і вимірюваних критеріїв успіху на кожному етапі трансформаційного процесу. Стратегічне планування дозволяє уникнути фрагментарних та хаотичних змін, мінімізувати ризики та забезпечити сталий і послідовний розвиток цифрової інфраструктури, що є необхідною умовою для підвищення якості освітніх послуг.

Крім технічних аспектів, важливою складовою успішної цифрової трансформації є створення культури цифрової інноваційності в межах освітніх інституцій. Йдеться не лише про впровадження нових інструментів, але й про формування позитивного ставлення до змін, розвиток здатності до адаптації та критичного мислення серед викладачів, студентів і управлінського персоналу. Така культура має охоплювати підтримку новаторських ідей, готовність до експериментів, а також стимулювання міждисциплінарної та міжрівневої співпраці між усіма учасниками освітнього процесу. Лише за умови активної участі всіх зацікавлених сторін можливо досягти синергії, яка забезпечить не просто технічне оновлення, а глибокі якісні зміни в освітньому середовищі. Таким чином, стратегія цифрової трансформації має включати не лише технічні та організаційні аспекти, а й ціннісні орієнтири, що формують сучасну академічну культуру, спроможну до інноваційного розвитку.

Висновки. Узагальнюючи результати дослідження, можна стверджувати, що цифрові технології мають визначальний вплив на підвищення якості

вищої освіти. Вони сприяють розвитку гнучких, персоналізованих навчальних процесів, що дозволяє задовольняти індивідуальні потреби студентів, а також оптимізує управлінські процедури, що підвищує ефективність роботи освітніх установ. Зокрема, впровадження цифрових технологій дає змогу створювати персоналізовані траєкторії навчання, які сприяють більш глибокому засвоєнню матеріалу та розвитку необхідних компетентностей. Це дозволяє не тільки підвищити ефективність навчання, але й полегшити процес оцінювання, зробивши його більш прозорим і об'єктивним.

Проте, незважаючи на численні переваги цифрових технологій, для успішного впровадження цифровізації вищої освіти необхідно вирішити кілька важливих завдань. Одним з них є розвиток відповідної інфраструктури, що включає як технічні ресурси, так і забезпечення наявності висококваліфікованих викладачів і студентів з необхідним рівнем цифрової грамотності. Без розвитку цієї інфраструктури труднощі в застосуванні цифрових технологій можуть знижувати їх потенціал, а також посилювати нерівність в доступі до якісної освіти.

Крім того, важливим аспектом є стратегічний підхід до цифрової трансформації, який має враховувати не лише технічні, але й соціально-економічні, культурні фактори, що впливають на процес впровадження інновацій у навчальний процес. Це дозволяє розробити та реалізувати ефективні стратегії для подолання можливих труднощів і викликів, пов'язаних із цифровою нерівністю та адаптацією педагогічних моделей до нових умов.

Загалом, цифровізація вищої освіти має величезний потенціал для покращення її якості, розширення доступу та підвищення рівня цифрових компетентностей серед студентів і викладачів. Однак успішна реалізація цих змін потребує комплексного підходу, що включає як технічні, так і освітні ініціативи, а також постійну адаптацію до змінюваних умов та викликів сучасного світу

Література:

1. Lugovyi, V., Slyusarenko, O., & Talanova, Z. (2021). Two strategies for the higher education development: which from its does for Ukraine lack?. *International Scientific Journal of Universities and Leadership*, (12), 35-52. <https://doi.org/10.31874/2520-6702-2021-12-2-35-52>
2. Vorobyova O. , Lugovyi V., Talanova, Z. "Quality assurance of e-learning in the north american higher education area", *ITLT*, vol. 84, no. 4, pp. 285–301, Sep. 2021, doi: 10.33407/itlt.v84i4.3862.
3. Vorobyova O. (2020). The Quality of Higher Education Through the Prism of Values and Targeting Objectives of Educational Activity. *Innovative solutions in modern science*. № 4 (40). 75 - 87. Режим доступу: <https://www.naukajournal.org/index.php/ISMSD/article/viewFile/2089/2108>
4. Vorobyova O. (2018). Quality assurance of e-learning in the european higher education area. *ITLT* vol. 64, no. 2, pp. 245–252, Apr. 2018, doi: 10.33407/itlt.v64i2.1951.

5. Kandpal V., Trivedi A. Transforming Education for Equity and Quality. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/379726255_Transforming_Education_for_Equity_and_Quality
6. Sangrà A., Bates T. Managing Technology in Higher Education. Strategies for Transforming Teaching and Learning. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/279513336_Managing_Technology_in_Higher_Education_Strategies_for_Transforming_Teaching_and_Learning
7. Vorobyova O., Horokhova M., Iliichuk L., Tverezovska N., Drachuk O., Artemchuk L. (2022). ISO Standards as a Quality Assurance Mechanism in Higher Education. *Revista Romaneasca Pentru Educatie Multidimensionala*, 14(2), 73-88. Режим доступу: <https://doi.org/10.18662/rrem/14.2/567>
8. Maksymchuk, I., Maksymchuk, B., Frytsiuk, V., Matviichuk, T., Demchenko, I., Babii, I. ... Savchuk, I. (2018). Developing pedagogical mastery of future physical education teachers in higher education institutions. *Journal of Physical Education and Sport*, 18(2), 810–815. Режим доступу: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/11806?mode=full>
9. Maksymchuk, B., Bakhmat, N., Voloshyna, O., Kuzmenko, V., Matviichuk, T., Kovalchuk, A., Martynets, L., Uchytel, I., Solovyov, V., Manzhos, E., Sheian, M., Alieksieiev, O., Slyusarenko, N., Zhorova, I., & Maksymchuk, I. (2019). Designing cloud-oriented university environment in teacher training of future physical education teachers. *Journal of Physical Education and Sport*, 19(4), 1323–1332. Режим доступу: <http://efsupit.ro/images/stories/august2019/Art%20192.pdf>
10. Anderson, T., & Dron, J. (2011). Three generations of distance education pedagogy. *The International Review of Research in Open and Distributed Learning*, 12(3), 80–97. Режим доступу: <https://www.irrodl.org/index.php/irrodl/article/view/890>
11. OECD. (2023). Digital Education Outlook 2023. Режим доступу: <https://www.oecd.org>
12. UNESCO. (2023). Digital learning and transformation of education. Режим доступу: <https://www.unesco.org/en/digital-education>
13. Kopp, M., Gröblinger, O., & Adams, S. (2019). Five common assumptions that prevent digital transformation at higher education institutions. *INTED2019 Proceedings*. Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/331682561_FIVE_COMMON_ASSUMPTIONS_THAT_PREVENT_DIGITAL_TRANSFORMATION_AT_HIGHER_EDUCATION_INSTITUTIONS

References:

1. Lugovyi, V., Slyusarenko, O., & Talanova, Z. (2021). Two strategies for the higher education development: which from its does for Ukraine lack?. *International Scientific Journal of Universities and Leadership*, (12), 35-52. URL: <https://doi.org/10.31874/2520-6702-2021-12-2-35-52>
2. Vorobyova O. , Lugovyi V., Talanova, Z. (2021). “Quality assurance of e-learning in the north american higher education area”, *ITLT*, vol. 84, no. 4, pp. 285–301, Sep., doi: 10.33407/itlt.v84i4.3862.
3. Vorobyova O. (2020). The Quality of Higher Education Through the Prism of Values and Targeting Objectives of Educational Activity. *Innovative solutions in modern science*. № 4 (40). 75 - 87. URL: <https://www.naukajournal.org/index.php/ISMSD/article/viewFile/2089/2108>
4. Vorobyova O. (2018). Quality assurance of e-learning in the european higher education area. *ITLT* vol. 64, no. 2, pp. 245–252, Apr. 2018, doi: 10.33407/itlt.v64i2.1951.
5. Kandpal V., Trivedi A. (2024). Transforming Education for Equity and Quality. URL: https://www.researchgate.net/publication/379726255_Transforming_Education_for_Equity_and_Quality

6. Sangrà A., Bates T. (2011). Managing Technology in Higher Education. Strategies for Transforming Teaching and Learning. URL: https://www.researchgate.net/publication/279513336_Managing_Technology_in_Higher_Education_Strategies_for_Transforming_Teaching_and_Learning
7. Vorobyova O., Horokhova M., Iliichuk L., Tvezovska N., Drachuk O., Artemchuk L. (2022). ISO Standards as a Quality Assurance Mechanism in Higher Education. *Revista Romaneasca Pentru Educatie Multidimensionala*, 14(2), 73-88. <https://doi.org/10.18662/rrem/14.2/567>
8. Maksymchuk, I., Maksymchuk, B., Frytsiuk, V., Matviichuk, T., Demchenko, I., Babii, I. ... Savchuk, I. (2018). Developing pedagogical mastery of future physical education teachers in higher education institutions. *Journal of Physical Education and Sport*, 18(2), 810–815. URL: <http://repository.ldufk.edu.ua/handle/34606048/11806?mode=full>
9. Maksymchuk, B., Bakhmat, N., Voloshyna, O., Kuzmenko, V., Matviichuk, T., Kovalchuk, A., Martynets, L., Uchytel, I., Solovyov, V., Manzhos, E., Sheian, M., Aliksieiev, O., Slyusarenko, N., Zhorova, I., & Maksymchuk, I. (2019). Designing cloud-oriented university environment in teacher training of future physical education teachers. *Journal of Physical Education and Sport*, 19(4), 1323–1332. URL: <http://efsupit.ro/images/stories/august2019/Art%20192.pdf>
10. Anderson, T., & Dron, J. (2011). Three generations of distance education pedagogy. *The International Review of Research in Open and Distributed Learning*, 12(3), 80–97. URL: <https://www.irrodl.org/index.php/irrodl/article/view/890>
11. OECD. (2023). Digital Education Outlook 2023. URL: <https://www.oecd.org>
12. UNESCO. (2023). Digital learning and transformation of education. URL: <https://www.unesco.org/en/digital-education>
13. Kopp, M., Gröblinger, O., & Adams, S. (2019). Five common assumptions that prevent digital transformation at higher education institutions. *INTED2019 Proceedings*. URL: https://www.researchgate.net/publication/331682561_FIVE_COMMON_ASSUMPTIONS_THAT_PREVENT_DIGITAL_TRANSFORMATION_AT_HIGHER_EDUCATION_INSTITUTIONS